

Sygn. akt V KK 84/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 kwietnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Grubba (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Kazimierz Klugiewicz

SSN Andrzej Tomczyk

Protokolant Katarzyna Wępa

w sprawie **D.K.**

obwinionego o popełnienie wykroczenia z art. 119§1 k.w. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 4 kwietnia 2018 r.

na posiedzeniu w trybie art. 535§5 k.p.k.

kasacji wniesionej przez Rzecznika Praw Obywatelskich na korzyść obwinionego

od wyroku nakazowego Sądu Rejonowego w L.

z dnia 7 grudnia 2015 r., sygn. akt II W (...)

**uchyla zaskarżony wyrok nakazowy i sprawę przekazuje Sądowi
Rejonowemu w L. do ponownego rozpoznania**

UZASADNIENIE

D. K. został obwiniony przez Komendanta Miejskiego Policji w L. o to, że:

1/ w dniu 24 września 2015 r. około godziny 17.30 w L. na terenie marketu „M...”, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, dokonał kradzieży 1 sztuki słuchawek marki JBL o wartości 79,99 zł na szkodę w/w placówki handlowej, tj. o czyn z art. 119 § 1 k.w.

2/ w miejscu i czasie j.w. publicznie używał słów uznanych powszechnie za nieprzyzwoite,

tj. o czyn z art. 141 k.w.

Wyrokiem nakazowym z dnia 7 grudnia 2015 r. w sprawie o sygn. akt II W (...) Sąd Rejonowy w L. uznał obwinionego D.K. za winnego tego, że:

1/ w dniu 13 maja 2015 r. około godziny 13.30 w L. przy ul. z terenu firmy S., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, dokonał kradzieży przewodów miedzianych, wtyczek aluminiowych oraz telewizora o łącznej wartości 155 złotych na szkodę H. D.

2/ w miejscu i czasie jak wyżej publicznie parokrotnie używał słów uznanych powszechnie za nieprzyzwoite.

tj. popełnienia wykroczeń z art. 119 § 1 k.w., art. 141 k.w. (k. 20).

Wyrok, wobec niezaskarżenia, uprawomocnił się z dniem 22 stycznia 2016 r. (k. 25).

Obecnie Rzecznik Praw Obywatelskich zaskarżył powyższy wyrok kasacją wniesioną na korzyść wymienionego wyżej obwinionego zarzucając:

1) rażące naruszenie przepisów prawa procesowego, to jest art. 5 § 1 pkt 9 k.p.w., polegające na ukaraniu obwinionego D.K. za popełnienie wykroczeń stypizowanych w art. 141 k.w. i art. 119 § 1 k.w., pomimo istnienia negatywnej przesłanki procesowej, w postaci braku skargi uprawnionego oskarżyciela, co stanowi bezzwzględną przyczynę odwoławczą określoną w art. 104 § 1 pkt 7 k.p.w.,

2) rażące i mające istotny wpływ na jego treść naruszenie przepisów prawa procesowego, tj. art. 93 § 2 k.p.w., polegające na przyjęciu, że okoliczności przypisanych ukaranemu czynów i jego wina nie budzą wątpliwości, co w konsekwencji doprowadziło do wydania wyroku nakazowego, podczas gdy w świetle dowodów dołączonych do wniosku o ukaranie zarówno wina, jak i okoliczności czynów zarzuconych obwinionemu budziły poważne wątpliwości, co winno skutkować skierowaniem sprawy do rozpoznania na rozprawie w celu wyjaśnienia wszystkich istotnych dla merytorycznego rozstrzygnięcia okoliczności.

Podnosząc powyższe skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku nakazowego i umorzenie postępowania wobec braku skargi uprawnionego oskarżyciela.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja jest oczywiście zasadna w stopniu wymaganym przez art. 535 § 5 k.p.k.

Rację ma skarżący w zakresie, w jakim stawia zarzut rażącego naruszenia prawa procesowego w postaci art. 14 § 1 k.p.k. w zw. z art. 8 k.p.w., albowiem obwiniony został skazany za czyny, które nie zostały mu zarzucone we wniosku o ukaranie.

Porównanie opisu czynów zarzucanych D. K. w tym wniosku oraz opisu czynów przypisanych mu w wyroku nakazowym, jednoznacznie wskazuje, że Sąd Rejonowy w L. przypisał obwinionemu inne zachowania, dokonane w innym miejscu i czasie, niż te, które były przedmiotem zarzutów.

Wskazane uchybienie jest wystarczającym powodem do uchylenia zaskarżonego wyroku nakazowego.

Zasadny jest również drugi zarzut kasacji w postaci rażącego naruszenia art. 93 § 2 k.p.w.

Podnieść trzeba, że sąd orzekający wydając wobec obwinionego wyrok nakazowy również rażąco obraził wskazany wyżej przepis. Zgodnie bowiem z jego brzmieniem, orzekanie w postępowaniu nakazowym może nastąpić, jeżeli okoliczności czynu i winy obwinionego nie budzą wątpliwości. Przesłanka ta w niniejszej sprawie nie została spełniona. Obwiniony nie przyznał się do popełnienia zarzucanej mu kradzieży, nie ujawniono przy nim również skradzionych słuchawek marki JBL T199A, a w aktach sprawy brak jest jakichkolwiek jednoznacznych dowodów na popełnienie przez obwinionego czynu z art. 141 k.w.

W tej sytuacji, Sąd Rejonowy był zobowiązany skierować sprawę na rozprawę, przeprowadzić postępowanie dowodowe i wyjaśnić wszystkie istotne dla merytorycznego rozstrzygnięcia okoliczności. Zebrany w sprawie materiał dowodowy nie tylko nie dawał bowiem podstaw do zastosowania art. 93 § 2 k.p.w., ale nakazywał rozważenie, czy dowody te w ogóle dostatecznie pozwalają na przypisanie D. K. zarzucanego wykroczenia.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Najwyższy nie podzielił wniosku Rzecznika o umorzenie procesu w niniejszej sprawie. Nie można tracić bowiem z pola widzenia tego, że uprawniony oskarżyciel skierował do Sądu skargę, która powinna

być rozpoznana w zakresie wynikającym z wniosku o ukaranie. Sprawa zatem, w tym kształcie, niejako „odżywa” wraz z obecnym rozstrzygnięciem Sądu Najwyższego. Zarzucony czyn nie uległ jeszcze przedawnieniu, co również nie daje podstaw do rozważania umorzenia postępowania w tym zakresie.

Sąd Rejonowy winien w ponowionym postępowaniu rozpoznać sprawę o zarzucony obwinionemu czyn, czego dotąd nie czynił.

Z tych wszystkich względów Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.

a.ł